

MIREIA ARSO

AROA VIVANCOS

► **Restaurant Rebots del Gourmet.** Passeig de Pere III, 92. **Manresa.**
 Ⓞ **Fins a final de mes.** Obert en horari comercial. Entrada lliure.

■ La música i els animals són dos elements temàtics que acompanyen el personatge de la Tipeja Doll en les set teles que l'artista bagenca Aroa Vivancos (Manresa, 1980) presenta al restaurant Rebost del Gourmet. Concebuda amb un cos de Barbie i l'aire sexy d'una pin-up de mirada inquietant, la Tipeja Doll és l'expressió d'una creadora que es reconeix fascinada per l'estètica dels anys 80, amb l'admiració incondicional per Prince en primer pla. No en va, un dels acrílics de format mitjà que es poden contemplar a les parets del local és una caricatura del cantant que Vivancos té pensat fer-li arribar. «La Tipeja és fruit del projecte de final de carrera que vaig realitzar a l'Escola d'Art de Manresa», explica Vivancos. La seva idea és donar sortida al personatge en format de productes de marandatge -com ara unes nines de vinil que es venen en botigues especialitzades-, però de moment ha elaborat set peces pictòriques on els colors vius i un to oníric en la composició assalten la mirada de l'espectador. La sèrie del Gourmet dona protagonisme als animals, en especial al tauró, «el meu preferit». Sèries de televisió com *Corrupción en Miami* i *El coche fantástico* i pel·lícules com *Fiebre del sábado noche* configuren l'imaginari referencial d'una artista que fa del pop surrealista una plataforma d'expressió lúcida per retratar una època de la que beuen moltes formes del present. Vivancos és dissenyadora gràfica, treballa actualment en el camp del *packaging*. També és la responsable d'una aplicació per iPad, *Bimarc's Home*, adreçada a l'aprenentatge. Les obres del Gourmet es poden comprar. | TMR

Escena**Radiografia a la dansa**

► El manresà Joaquim Noguero comissaria juntament amb Bàrbara Raubert l'exposició «Arts del moviment», que es pot veure actualment a Arts Santa Mònica de Barcelona, sobre la història de la dansa catalana

L'EXPOSICIÓ

Arts del moviment. Dansa a Catalunya (1966-2012).

► **Arts Santa Mònica.** La Rambla, 7. **Barcelona.** ► **Dies:** fins el 26 de gener. De dimarts a divendres, d'11 a 21 h; dissabtes, d'11 a 14 h i de 16 a 20 h. **Entrada lliure.** ► **Comissaris:** Joaquim Noguero i Bàrbara Raubert. ► **Visites guiades:** dimecres, 24 de gener, a les 19 h, a càrrec de Toni Jodar. Taller familiar, divendres, 19 de gener, a les 13 h. Pàgina web del centre, www.artssantamonica.cat

TONI MATA I RIU | BARCELONA

■ La cultura contemporània s'explica a partir del paradigma nascut als anys 60 i 70 i el manresà Joaquim Noguero, juntament amb Bàrbara Raubert, és l'encarregat de demostrar aquesta hipòtesi en el camp de la dansa a l'exposició *Arts del moviment* que es pot visitar al centre Arts Santa Mònica del capdavant de la Rambla barcelonina. La mostra explora el camí recorregut pel gènere a Catalunya en el darrer mig segle i es fa ressò de la riquesa de propostes, actualment en una situació d'impàs pels efectes catastròfics de la crisi.

«Vicenç Altaíó, director de Santa Mònica, vol explicar cadascuna de les arts a partir del moviment que es va generar fa quaranta anys», explica Noguero d'una exposició que es va encarregar el 2007 però va anar perdent oportunitats en el calendari per culpa de les mancances pressupostàries fins que a finals de l'any passat finalment es va instal·lar a la planta baixa de l'antic convent.

Després que altres disciplines com la literatura, el cinema i el circ hagin tingut el seu espai per expressar els orígens de la seva actualitat, el torn per a la dansa és una exposició didàctica i complerta. «Es tracta d'explicar l'ara i l'aquí de

MARGALIDA AMENGUAL/ACN

Un passadís de banderoles dona fe de les companyies del país

la dansa catalana tenint en compte tot el que va passar a partir dels anys 60», apunta Noguero.

Arts del moviment parteix de la hipòtesi que «no hi ha un sol cànon de la dansa, moltes coses diferents es poden considerar dansa». L'altre eix de la mostra és la voluntat de «trencar» mites i explicar que «la dansa del país no va néixer del zero, sinó que al llarg del segle XX va haver-hi gent que va treballar per modernitzar el gènere».

L'exposició convida el visitant a fer un recorregut històric i temàtic a partir de quatre referents anatòmics: l'àmbit Peus se centra en les primeres passes, Tronc exposa la matriu contemporània de la dansa del país, Rostres dona veu als que ballen, i Mans explora la relació entre el ball i les altres arts. Segons Joaquim Noguero, «no es va crear una escola que estandarditzés la formació, i això va donar lloc a una dansa d'autor. L'actitud als anys 70 era considerar que la tècnica no era tan important com la creació d'una coreografia».

Sengles vestits de Carmen Ama-

ya i Joan Magrinyà simbolitzen la multiplicitat de fonaments de la dansa. Les posicions de la dansa clàssica, el taló flamenc, la festivitat del ball tradicional, ... fan que el peu, suport del moviment corporal, expressi de diferents maneres la pulsó instintiva de l'home en el fet de la dansa. L'origen d'aquest art.

El desig de llibertat va provocar les ruptures mentals i vitals necessàries perquè la dansa empragués el vol en els darrers temps del franquisme i a l'inici de la recuperació democràtica. Gradualment, l'univers de la dansa catalana es va anar poblant de noms rellevants, alguns dels quals, com el de Cesc Gelabert, encara són punta de llança del gènere. L'hibridatge amb altres especialitats, com les arts plàstiques i la música, converteix aquest espai de l'exposició en un manual de sorpreses, per on desfilen figures com Brossa, Clavé, Dalí, Perejaume, Miró i Picasso.

Joaquim Noguero ha constatat que no hi ha cap història de la dansa catalana i confia que l'exposició

MARGALIDA AMENGUAL/ACN

Un visitant de l'exposició observa un mostrari de sabatilles de dansa

sigui un punt de partida que generi investigació. La recerca de material va ser apassionant i va abastar un gran nombre de persones que van cedir fotografies, documents i objectes per enriquir la proposta.

Una altra línia d'estudi que aporta l'exposició és «l'eclecticisme d'estils» del que fa gala aquesta història que expliquen Noguero i Raubert. Un argument que també «s'adreça als polítics» per tal que creguin en el gènere: «hi ha un gran repertori, en un país normal aquesta riquesa es faria servir en l'educació i s'internacionalitzaria». El quart eix és la «visibilització del procés de creació».

Després de l'intens treball realitzat, a Noguero li ha quedat la

sensació que «fins ara hem viscut del paradigma dels 60 i 70, però ara hi ha el sentiment que s'han de canviar els pressupòsits. La dansa ha viscut del suport públic, però el model que es porta en altres llocs consisteix en un terç de subvenció, un terç de capital privat i un terç de recursos procedents de la gestió de les infraestructures, la venda d'entrades, ...». En una època de dificultats econòmiques, a l'espectador de l'exposició li queda la satisfacció de comprovar la vitalitat del sector, que es palesa tant en les projeccions realitzades pel cineasta Isaki Lacuesta amb set noms capdavanters com en l'estel de banderoles que donen testimoni del nombre de companyies existents.